FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
JULIANE KOKOTT
fremsat den 18. juli 2007 [1]

I — Indledning

1. Den foreliggende anmodning om en præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 1, i Associeringsrådet EØF-Tyrkiets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen (herefter »afgørelse nr. 1/80«), og angår spørgsmålet om, hvorvidt au pair-ansatte og studerende, der har en bibeskæftigelse, er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde.

II — Retsforskrifter

A — *Fællesskabsretten*

2. Aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet (herefter »associeringsaftalen«) blev undertegnet den 12. september 1963 i Ankara dels af Republikken Tyrkiet, dels af EØF's medlemsstater og Fællesskabet, og blev indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 64/732/EØF af 23. december 1963 [2].

3. Associeringsrådet skal i henhold til artikel 36 i tillægsprotokollen af 23. november 1970 til associeringsaftalen fastsætte de nødvendige retningslinjer med henblik på gradvist at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed mellem Fællesskabets medlemsstater og Tyrkiet i overensstemmelse med principperne i aftalens artikel 12.

1 — Originalsprog: tysk.

2 — *Samling af Aftaler Indgået af De Europæiske Fællesskaber*, bind 3, s. 541.

4. I overensstemmelse hermed traf associeringsrådet afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen [3].

5. Artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 bestemmer:

»1. Med forbehold af artikel 7 vedrørende familiemedlemmers fri adgang til beskæftigelse har tyrkiske arbejdstagere med tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en bestemt medlemsstat:

— efter at have haft lovlig beskæftigelse i et år, ret til fornyelse af deres arbejdstilladelse i denne medlemsstat hos samme arbejdsgiver, såfremt der er beskæftigelse

— efter at have haft lovlig beskæftigelse i tre år, ret til i denne medlemsstat med forbehold af den fortrinsstilling, som arbejdstagere fra Fællesskabets medlemsstater har, at modtage tilbud om anden beskæftigelse hos en arbejdsgiver efter eget valg, såfremt dette tilbud er afgivet under normale vilkår og er registreret ved den pågældende medlemsstats arbejdsmarkedsmyndigheder

— efter at have haft lovlig beskæftigelse i fire år i den pågældende medlemsstat, fri adgang til enhver form for lønnet arbejde efter eget valg.«

B — *National ret*

6. De relevante bestemmelser om indrejse for au pair-ansatte og studerende findes i »House of Commons Paper« 395 (herefter »HC 395«).

7. Au pair-ansattes indrejse er reguleret i paragraf 88-93 i HC 395. Paragraf 88 definerer ansættelse som au pair som en aftale, i henhold til hvilken en person i alderen mellem 17 og 27 år indrejser i Det Forenede Kongerige med henblik på at lære engelsk. Den au pair-ansatte har følgelig ophold som medlem af en engelsktalende familie i en vis periode, får passende muligheder for at få undervisning og har mod en passende betaling maksimalt fem timers arbejde dagligt i familiens hjem og to ugentlige fridage.

3 — Afgørelsen blev ikke offentliggjort i EF-Tidende, men er gengivet i *Associeringsaftale og protokoller EØF-Tyrkiet og andre grundtekster*, Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer, Luxembourg, 1992.

8. En person, der søger om tilladelse til at indrejse i Det Forenede Kongerige med henblik på au pair-ansættelse, skal i henhold til paragraf 89 bl.a. ikke have til hensigt at blive i Det Forenede Kongerige i mere end to år som au pair, men derimod agte at udrejse af Det Forenede Kongerige efter at have afsluttet sit au pair-ophold.

9. Bestemmelserne om indrejse for studerende findes i paragraf 57-62 i HC 395.

III — Faktiske omstændigheder og tvisten i hovedsagen

10. I henhold til paragraf 57 skal en person, som søger om tilladelse til at indrejse i Det Forenede Kongerige som studerende, være optaget på et studium og være i stand til og have til hensigt at følge et anerkendt fuldtidsstudium. Den pågældende skal have til hensigt at udrejse af Det Forenede Kongerige ved afslutningen af sine studier; personen må ikke have til hensigt at udøve selvstændig virksomhed eller at tage beskæftigelse, bortset fra deltids- eller feriebeskæftigelse, hvortil der kræves tilladelse.

11. Ifølge paragraf 58 kan en person, der søger tilladelse til at indrejse i Det Forenede Kongerige som studerende, få indrejsetilladelse på vilkår, der begrænser den pågældendes frihed til at tage beskæftigelse. Kapitel 3, bilag A, afsnit 4, i »Immigration Director's Instructions« (det britiske udlændingedirektorats retningslinjer) indeholder endvidere visse nærmere regler. I henhold hertil har en person, der har fået meddelt indrejse- eller opholdstilladelse som studerende på vilkår, der begrænser den pågældendes frie adgang til at tage beskæftigelse (i stedet for et forbud mod at tage beskæftigelse), en generel arbejdstilladelse, såfremt beskæftigelsen ikke overstiger 20 timer ugentligt i en hvilken som helst periode uden for ferieperioden.

12. Sagsøgerne i tvisten i hovedsagen er tyrkiske statsborgere, der har opnået indrejsetilladelse til Det Forenede Kongerige med henblik på henholdsvis ansættelse som au pair (Ezgi Payir) eller påbegyndelse af et studium (Burhan Akyuz og Birol Ozturk).

13. Ezgi Payir fik tilladelse til at indrejse i Det Forenede Kongerige i 2000. Tilladelsen indeholdt bl.a. vilkår om, at hun ikke måtte tage anden lønnet eller ulønnet beskæftigelse end ansættelse som au pair. Efter indrejsen har Ezgi Payir haft ansættelse hos to familier. Hun har været hos den anden familie siden marts 2001 og har haft mellem 15 og 25 timer arbejde med husholdning og børnepasning ugentligt. Herfor fik hun kost og logi samt 70 GBP pr. uge. Ezgi Payir ønsker at fortsætte sin ansættelse hos denne familie.

14. Burhan Akyuz indrejste som studerende i Det Forenede Kongerige i 1999, Birol Ozturk i 1997. Med henblik herpå fik de indrejsetilladelse og senere opholdstilladelse på det vilkår, at de måtte tage beskæftigelse, der uden for ferieperioder var tidsbegrænset til højst 20 timer pr. uge. Begge de studerende havde ved siden af deres studium deltidsbeskæftigelse som tjenere i det tilladte omfang. Deres arbejdsgivere har tilbudt at forlænge deres ansættelsesforhold.

15. Sagsøgerne anmodede Secretary of State for the Home Department (britisk indenrigsministerium, herefter »Secretary of State«) om henholdsvis ændring og forlængelse af deres opholdstilladelse med henblik på fortsat beskæftigelse i Det Forenede Kongerige. De støttede deres ansøgninger på artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80. De gjorde gældende, at de havde haft beskæftigelse hos samme arbejdsgiver i mere end ét år og ønskede fortsat at være ansat hos denne.

16. Secretary of State afslog ansøgningerne. Afslaget var begrundet med, at studerende med deltidsbeskæftigelse og au pair-ansatte ikke kan påberåbe sig artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80. Sagsøgerne indbragte afgørelserne om afslag for retten. Administrative Court of the High Court of England and Wales gav sagsøgerne medhold og annullerede Secretary of States afgørelser under henvisning til, at sagsøgerne var omfattet af anvendelsesområdet for artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80. Secretary of State appellerede Administrative Courts afgørelser til Court of Appeal.

IV — Den præjudicielle anmodning og retsforhandlingerne ved Domstolen

17. Ved kendelse af 15. juni 2006 forelagde Court of Appeal Domstolen følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»1. Såfremt:

a) en tyrkisk statsborger fik indrejsetilladelse til Det Forenede Kongerige gældende for to år med henblik på ansættelse i dette land som »au pair«, sådan som defineret Immigrations Rules, og

b) hendes indrejsetilladelse omfattede en tilladelse til beskæftigelse som »au pair«, og

c) hun var uafbrudt beskæftiget som »au pair« hos den samme arbejdsgiver i en periode på mere end et år i løbet af hendes opholdstilladelse, og

d) der var tale om en reel, faktisk erhvervsmæssig beskæftigelse, og

e) beskæftigelsen var i overensstemmelse med national lov om beskæftigelse og indvandring,

var den omhandlede tyrkiske statsborger da i løbet af sin ansættelse:

i) en arbejdstager i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 vedtaget af det associeringsråd, der blev oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet?

ii) tilknyttet det lovlige arbejdsmarked i Det Forenede Kongerige i denne artikels forstand?

2) Såfremt:

a) en tyrkisk statsborger fik indrejsetilladelse til Det Forenede Kongerige i medfør af Immigration Rules med henblik på at studere i dette land, og

b) hans indrejsetilladelse berettigede ham til enhver form for beskæftigelse med en begrænsning på 20 timer ugentligt, og

c) han var ansat af den samme arbejdsgiver i mere end et år efter, at han fik udstedt sin indrejsetilladelse, og

d) der var tale om en reel, faktisk erhvervsmæssig beskæftigelse, og

e) beskæftigelsen var i overensstemmelse med national lov om beskæftigelse og indvandring,

var den tyrkiske statsborger da i løbet af sin ansættelse:

i) en arbejdstager i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 vedtaget af det associeringsråd, der blev oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet?

ii) tilknyttet det lovlige arbejdsmarked i Det Forenede Kongerige i denne artikels forstand?«

V — Stillingtagen

19. Påberåbelse af de i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 omhandlede rettigheder forudsætter, at den berørte er tyrkisk arbejdstager med tilknytning til værtsmedlemsstatens lovlige arbejdsmarked, og at han dér har haft lovlig beskæftigelse af nærmere bestemt varighed som nævnt i artikel 6, stk. 1. Den forelæggende ret spørger nu, om au pair-ansatte og studerende, der har bibeskæftigelse, er arbejdstagere i artikel 6's forstand, og om de skal anses for at være tilknyttet det lovlige arbejdsmarked. Det er navnlig spørgsmålet, om det har betydning for anvendelsen af artikel 6, stk. 1, at værtsstaten har meddelt tilladelse til indrejsen med henblik på påbegyndelse af et studium eller for så vidt angår au pair-ansatte med henblik på at lære sprog.

18. Foruden parterne i hovedsagen har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Det Forenede Kongeriges regering samt den tyske og den nederlandske regering afgivet skriftlige og mundtlige indlæg under retsforhandlingerne ved Domstolen; der er endvidere indgivet skriftligt indlæg af den italienske regering.

20. Den forelæggende rets spørgsmål angår ikke udtrykkeligt det tredje kriterium i artikel 6, stk. 1, nemlig begrebet »lovlig beskæftigelse«. Af hensyn til en fuldstændig og udtømmende besvarelse af den forelæggende rets spørgsmål, vil det tredje kriterium i artikel 6 imidlertid ligeledes blive behandlet i det følgende.

A — *Status som arbejdstager*

21. Ifølge fast praksis henvises der til fortolkningen af begrebet arbejdstager i fællesskabsretten med henblik på fastlæggelsen af rækkevidden af dette begreb [4]. Der er herved tale om et fællesskabsretligt begreb, som ikke må fortolkes restriktivt. Begrebet skal defineres på grundlag af objektive kriterier, som karakteriserer rettigheder og pligter i de pågældende personers arbejdsforhold. For at kunne betragtes som arbejdstager skal den pågældende udøve en faktisk og reel beskæftigelse, hvorved der skal ses bort fra en beskæftigelse af så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement. Det væsentligste kendetegn ved et arbejdsforhold er, at en person i en vis periode præsterer ydelser mod vederlag for en anden og efter dennes anvisninger [5].

1. Au pair-ansatte

22. Au pair-ansatte som Ezgi Payir, der ifølge den forelæggende rets oplysninger arbejder 25-30 timer ugentligt med børnepasning og husarbejde, anses sædvanligvis for at have status som arbejdstagere.

23. Ved en ugentlig arbejdstid på 25-30 timer og beskæftigelse, der består i børnepasning og husarbejde, kan det hverken i henseende til beskæftigelsens omfang eller indhold antages, at den alene er et rent marginalt supplement. Der er derimod tale om en faktisk og reel beskæftigelse i arbejdstagerbegrebets forstand.

24. Det er heller ikke til hinder for en status som arbejdstager, at en au pair-ansat ikke har fuldtidsbeskæftigelse. Domstolen har allerede for så vidt angår artikel 39 EF fastslået, at tillige en person, der alene arbejder på deltid, skal betragtes som arbejdstager [6]. Dette gælder ligeledes i relation til artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80. Det er derimod afgørende, at den pågældende udøver en faktisk og reel beskæftigelse, der ikke blot er af så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement.

4 — Domstolens dom af 26.11.1998, sag C-1/97, Birden, Sml. I, s. 7747, præmis 23.

5 — Jf. med hensyn til artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 blot dom af 19.11.2002, sag C-188/00, Kurz, Sml. I, s. 10691, præmis 32, og Birden-dommen, anført i fodnote 4, præmis 25 og 28.

6 — Jf. dom af 23.3.1982, sag 53/81, Levin, Sml. s. 1035, præmis 16, og af 3.6.1986, sag 139/85, Kempf, Sml. s. 1741, præmis 11.

25. En au pair-ansat modtager i ansættelsesforholdet tillige typisk anvisninger fra værtsfamilien.

26. Det er et spørgsmål, om det er til hinder for en status som arbejdstager, at en au pair-ansat som vederlag får fri kost og logi i tillæg til et pengebeløb. Sagsøger 1) i tvisten i hovedsagen får fri kost og logi samt 70 GBP pr. uge som modydelse for sin præstation.

27. I sin praksis vedrørende artikel 39 EF har Domstolen allerede fastslået, at det er uden betydning for spørgsmålet om, hvorvidt en person skal anses for arbejdstager, om vederlaget præsteres i form af fri kost og logi samt lommepenge [7].

28. Ifølge fast praksis henviser Domstolen ved sin fortolkning af begrebet arbejdstager i artikel 6 i afgørelse nr. 1/80 til fortolkningen af begrebet i relation til artikel 39 EF. Der ses ikke at være nogen begrundelse for, at det — til forskel fra artikel 39 EF — i relation til afgørelse nr. 1/80 skulle være af betydning for begrebet arbejdstager, at modydelsen præsteres i form af fri kost og logi foruden lommepenge.

29. Den særlige kontekst for au pair-ansættelser fører heller ikke til en anden vurdering af en au pair-ansats status som arbejdstager. En au pair-ansættelse skal ganske vist i første række bevirke, at den pågældende erhverver og forbedrer sine fremmedsprogskundskaber samt tjene kulturudvekslingsformål. For en au pair-ansat er beskæftigelsen som au pair således i særlig grad forbundet med yderligere fordele end det vederlag for beskæftigelsen, som hun får i form af fri kost og logi samt lommepenge. Denne omstændighed kan imidlertid ikke i sig selv bevirke, at en au pair-ansat ikke har status som arbejdstager. Andre ansættelsesforhold kan nemlig ligeledes være forbundet med yderligere fordele end løn. Ved ansættelse i udlandet kan dette eksempelvis ligeledes bestå i muligheden for at lære et sprog eller fordelen ved at opnå erhvervserfaring i udlandet generelt.

30. En yderligere særlig egenskab ved en au pair-ansættelse kan ligge i, at der tillægges integrationen i værtsfamilien en særlig betydning, hvilket den italienske regering også har henvist til. I denne henseende kan der drages en parallel til Domstolens praksis vedrørende arbejdstagerstatus for familiemedlemmer. I

7 — Jf. Domstolens dom af 5.10.1988, sag 196/87, Steymann, Sml. s. 6159, præmis 12, og af 7.9.2004, sag C-456/02, Trojani, Sml. I, s. 7573, præmis 22.

henseende til spørgsmålet om, hvorvidt en person, der er ansat hos et familiemedlem, skal betragtes som arbejdstager i traktatens forstand, har Domstolen i afgørende grad lagt til grund, om der er tale om et underordnelsesforhold, som er typisk for et ansættelsesforhold [8].

31. En au pair-ansat vil således typisk være at anse for arbejdstager i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 6 i afgørelse nr. 1/80 [9].

32. Det bemærkes endelig, at et au pair-ansættelsesforhold kan være udformet forskelligt. Om en au pair-ansat således opfylder kriterierne i arbejdstagerbegrebet, afhænger af den konkrete udformning i det enkelte tilfælde. Det henhører således under de nationale retters kompetence endeligt at fastslå, om de anførte kriterier for arbejdstagerstatus er opfyldt i den konkrete situation.

2. Studerende

33. Studerende, som i lighed med sagsøger 2) har beskæftigelse i 20 timer ugentlig som tjener, og som modtager sædvanligt vederlag herfor, er arbejdstagere i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80. De udøver nemlig en faktisk og reel beskæftigelse i et underordnelsesforhold, og modtager som modydelse herfor et vederlag. Den omstændighed, at de alene har deltidsbeskæftigelse, er ikke til hinder for at antage, at de har status som arbejdstagere [10]. Uanset at beskæftigelse i 20 timer ugentligt ikke udgør en fuldtidsbeskæftigelse, kan en sådan beskæftigelse ikke anses for at være af så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement.

34. Studerende, der har beskæftigelse ved siden af deres studium, skal derfor normalt anses for arbejdstagere, medmindre beskæftigelsen er af så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement [11].

3. Paralleller til Bettray-sagen

35. Den forelæggende ret har henvist til Domstolens dom i Bettray-sagen og spørger Domstolen, om der af denne dom kan udledes

8 — Jf. dom af 8.6.1999, sag C-337/97, Meeusen, Sml. I, s. 3289, præmis 15.

9 — Jf. for så vidt angår artikel 39 EF generaladvokat Trabucchis forslag til afgørelse af 2.6.1976, dom af 7.7.1976, sag 118/75, Watson og Belmann, Sml. s. 1185, punkt 2.

10 — Jf. ovenfor, punkt 24.

11 — Jf. ligeledes generaladvokat Albers forslag til afgørelse af 28.9.2000, dom af 20.9.2001, sag C-184/99, Grzelczyk, Sml. I, s. 6193, punkt 70 f., hvori han konstaterede, at studerende, der har bibeskæftigelse, er arbejdstagere i EF-traktatens forstand.

et generelt princip om, at medlemsstaterne kan etablere ordninger, der skal varetage et overvejende socialt formål, således at beskæftigelse inden for en sådan ordning ikke skal anses for ansættelsesforhold som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80. Tilladelse til bibeskæftigelse for studerende eller mulighed for au pair-ansættelse kan anses for omfattet af en sådan ordning.

36. Domstolen fastslog i Bettray-dommen, at virksomhed, der blot er et middel til genuddannelse af de personer, der udøver den, eller til, at de på ny kan finde beskæftigelse, ikke kan anses for en reel og faktisk økonomisk virksomhed [12]. De faktiske omstændigheder, der lå til grund for Bettray-dommen, angik en person, der på grund af sit stofmisbrug var blevet ansat på grundlag af en national ordning, der skulle skaffe arbejde til personer, som på ubestemt tid og på grund af egne forhold ikke var i stand til at arbejde under normale vilkår; desuden var den pågældende person ikke blevet udvalgt på grundlag af sin evne til at udøve en bestemt virksomhed, men havde derimod udøvet virksomhed, der var afpasset efter hans fysiske og psykiske muligheder inden for rammerne af virksomheder eller arbejdsfællesskaber, der særligt var oprettet med henblik på at virkeliggøre en social målsætning.

37. Efterfølgende har Domstolen imidlertid understreget, at Bettray-dommen var begrundet i sagens særlige omstændigheder og udtalt, at den konklusion, som Domstolen nåede til i Bettray-sagen, kun forklares ved den pågældende sags særegenheder og i øvrigt ikke ligger på linje med Domstolens praksis vedrørende fortolkningen af begrebet arbejdstager i fællesskabsretten; dommen kan derfor ikke overføres på situationer, der ikke frembyder tilsvarende kendetegn som Bettray-sagen [13].

38. Den virksomhed, som udøves af au pair-ansatte og studerende, er derimod typisk faktisk og reel virksomhed. De særlige karakteristika, der forelå i Bettray-sagen, er ikke til stede for så vidt angår studerende og au pair-ansatte. Det følger således heller ikke af Bettray-dommen, at au pair-ansatte og studerende, der har bibeskæftigelse, ikke har status som arbejdstagere.

B — *Lovlig beskæftigelse*

39. Begrebet »lovlig beskæftigelse« forudsætter ifølge retspraksis, at den pågældende har en permanent og ikke kun foreløbig

12 — Dom af 31.5.1989, sag 344/87, Bettray, Sml. s. 1621, præmis 17.

13 — Jf. Birden-dommen, anført i fodnote 4, præmis 31.

situation på arbejdsmarkedet i en medlemsstat, og dermed at der foreligger en ikke anfægtet opholdsret [14]. Den pågældende må ikke have befundet sig i en foreløbig situation, der hvert øjeblik kunne blive draget i tvivl [15].

40. Som anført af den forelæggende ret, havde sagsøgerne i den foreliggende sag ligeledes opholdsret i den periode, hvori de havde beskæftigelse. Au pair-ansatte og studerende befinder sig principielt heller ikke i en situation, som kun er foreløbig, og som hvert øjeblik kan blive draget i tvivl.

41. Den nederlandske regering har ganske vist med rette understreget, at en studerendes ophold i værtsmedlemsstaten med henblik på et studium er tidsbegrænset til studietiden. Dette betyder imidlertid ikke, at en studerendes ophold kan karakteriseres som kun foreløbigt, og at det hvert øjeblik kan drages i tvivl.

42. Domstolen har nemlig allerede fastslået, at det er uden betydning for begrebet »lovlig beskæftigelse«, at arbejdstageren, da han fik indrejsetilladelse til værtsmedlemsstatens område, var blevet gjort bekendt med, at hans ophold og beskæftigelse var undergivet visse betingelser med hensyn til varighed og formål [16].

43. Den omstændighed, at opholdet i værtsstaten kun forventes at have en vis varighed, medfører ikke i sig selv, at opholdet ikke er permanent, men kun foreløbigt.

44. Ved en kun foreløbig situation på arbejdsmarkedet forstås ifølge Domstolens praksis eksempelvis snarere den periode, hvorunder en arbejdstager i kraft af den opsættende virkning af det søgsmål, som han havde iværksat til prøvelse af en afgørelse om ikke at meddele opholdsret, midlertidigt kan opholde sig i den pågældende medlemsstat og dér udøve en beskæftigelse [17].

45. Denne situation kan imidlertid ikke sammenlignes med den, som en au pair-ansat eller en studerende befinder sig i.

14 — Jf. dom af 20.9.1990, sag C-192/89, Sevince, Sml. I, s. 3461, præmis 30, af 16.12.1992, sag C-237/91, Kus, Sml. I, s. 6781, præmis 12 og 22, og af 6.6.1995, sag C-434/93, Bozkurt, Sml. I, s. 1475, præmis 26.

15 — Jf. Kurz-dommen, anført i fodnote 5, præmis 49.

16 — Jf. dom af 30.9.1997, sag C-98/96, Ertanir, Sml. I, s. 5179, præmis 58.

17 — Jf. Sevince-dommen, anført i fodnote 14, præmis 31, og Kus-dommen, anført i fodnote 14, præmis 13, der fastslog, at ret til ophold i værtslandet, mens ansøgningen om opholdstilladelse behandledes, heller ikke opfyldte denne betingelse.

C — *Tilknytning til det lovlige arbejdsmarked*

46. Ifølge fast retspraksis forudsætter begrebet »det lovlige arbejdsmarked« i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, at arbejdsforholdet kan stedfæstes på en medlemsstats område eller har snæver tilknytning hertil [18].

47. Det var tvivlsomt, om kriteriet det *lovlige* arbejdsmarked angiver betingelser, der er mere omfattende end kravet om lovlig beskæftigelse. Domstolen besvarede i Birden-dommen [19] spørgsmålet benægtende. Domstolen fastslog her, at begreberne »regulär« og »ordnungsgemäß« i den tyske sprogudgave er synonyme.

48. Begrebet »det lovlige arbejdsmarked« dækker samtlige arbejdstagere, der overholder værtsmedlemsstatens love og administrative bestemmelser, og således har ret til at udøve beskæftigelse på dens område [20].

49. Ifølge Domstolens praksis skal begrebet det lovlige arbejdsmarked følgelig heller ikke fortolkes som sigtende til det almindelige arbejdsmarked i modsætning til et begrænset arbejdsmarked med et særligt socialt formål [21].

50. Den omstændighed, at au pair-ansættelse og de former for beskæftigelse, som studerende typisk har som bibeskæftigelse ved siden af studiet, normalt har særlige kendetegn — i og med at de har et særligt socialt formål, idet de (også) skal fremme au pair-ansattes fremmedsprogskundskaber henholdsvis finansiere studiet — ændrer således ikke ved, at der er tale om virksomhed, der udføres på »det lovlige arbejdsmarked« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 6 i afgørelse nr. 1/80.

D — *Foreløbig konklusion*

51. Såvel studerende som au pair-ansatte opfylder således umiddelbart kriterierne i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80.

18 — Jf. dom af 30.9.1997, sag C-36/96, Günaydin, Sml. I, s. 5143, præmis 29, Birden-dommen, anført i fodnote 4, præmis 33, og Ertanir-dommen, anført i fodnote 16, præmis 39.

19 — Jf. Birden-dommen, anført i fodnote 4, præmis 47 ff., hvori henvises til de forskellige sproglige udgaver af afgørelse nr. 1/80.

20 — Jf. Birden-dommen, anført i fodnote 4, præmis 51, og dom af 10.2.2000, sag C-340/97, Nazli, Sml. I, s. 957, præmis 31, og af 26.10.2006, sag C-4/05, Güzeli, Sml. I, s. 10279, præmis 32.

21 — Jf. Birden-dommen, anført i fodnote 4, præmis 51.

E — *Indrejsens formål*

52. Omstændighederne i den foreliggende sag er imidlertid specielle i én henseende: De medlemsstater, der har afgivet indlæg, understreger, at der ikke blev meddelt indrejsetilladelse med henblik på ansættelse på arbejdsmarkedet. Studerende meddeles tilladelse til indrejse for at studere og må kun tage beskæftigelse som supplement hertil for at finansiere studiet. En au pair-ansat meddeles tilladelse af hensyn til erhvervelse af sprogkundskaber samt kulturudvekslingsformål.

53. I det følgende skal det således undersøges, om formålet med indrejsen i værtsstaten har betydning for fortolkningen af begrebet arbejdstager i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80.

1. Studerende

54. De medlemsstater, der har afgivet indlæg, finder, at tyrkiske statsborgere, der blev meddelt indrejsetilladelse med henblik på studier — uanset om de har en bibeskæftigelse — principielt ikke er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80. Artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 omfatter alene personer, der har fået meddelt indrejsetilladelse netop som arbejdstagere.

55. Den nederlandske og den tyske regering henviser i denne forbindelse til Rådets direktiv 2004/114/EF af 13. december 2004 om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på studier, elevudveksling, ulønnet erhvervsuddannelse eller volontørtjeneste[22]. Dets artikel 17, stk. 1, pålægger medlemsstaterne at tillade studerende fra tredjelande at have bibeskæftigelse i mindst 10 timer pr. uge eller det tilsvarende antal dage eller måneder pr. år.

56. Det kunne følge af opbygningen af direktiv 2004/114, at fællesskabslovgiver ikke anser studerende med bibeskæftigelse for arbejdstagere, men fortsat alene som studerende, således at studerende heller ikke vil kunne anses for arbejdstagere i relation til afgørelse nr. 1/80.

57. Denne argumentation er imidlertid ikke overbevisende. For det første er det i artikel 4, stk. 1, i direktiv 2004/114 — der i øvrigt

22 — EUT L 375, s. 12, herefter »direktiv 2004/114«.

ikke er bindende for Det Forenede Kongerige [23] — udtrykkeligt bestemt, at direktivet ikke berører gunstigere bestemmelser i henhold til bilaterale aftaler. Henset hertil kan direktivet under ingen omstændigheder give anledning til en restriktiv fortolkning af en gældende bilateral ordning. For det andet er genstanden for de to retsakter forskellig. For så vidt som direktiv 2004/114 fastsætter minimumsgrænser for, i hvilket omfang studerende har ret til at have bibeskæftigelse, kan der ikke på grundlag heraf drages konklusioner vedrørende fortolkningen og anvendelsen af artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80.

58. I relation til direktiv 2004/114 har den tyske og den nederlandske regering imidlertid endvidere henvist til, at såfremt artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 finder anvendelse på studerende med bibeskæftigelse — som følge af den forpligtelse, der påhviler medlemsstaterne i henhold til direktivet, til at tillade studerende at have en bibeskæftigelse — medfører dette, at alle tyrkiske studerende ville have mulighed for at opnå rettigheder i medfør af artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80. Såfremt en medlemsstat træffer afgørelse om at meddele en tyrkisk statsborger indrejsetilladelse for at studere, ville dette via bestemmelsen i direktivets artikel 17, stk. 1, føre til, at den studerende — såfremt den pågældende under studiet, der normalt overstiger de i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 nævnte tidsrum, har gjort brug af sin ret til at have bibeskæftigelse — umiddelbart har varig opholdsret.

59. Medlemsstaterne henviser i denne forbindelse til Domstolens praksis, hvorefter det tilkommer medlemsstaterne [24] at træffe afgørelse om en statsborgers første indrejse og første ansættelsesforhold, og således om, hvorvidt en tyrkisk statsborger får mulighed for successivt at erhverve rettigheder i henhold til artikel 6, stk. 1.

60. Henset til forpligtelsen ifølge direktivet til at indrømme tyrkiske studerende ret til at tage bibeskæftigelse kan medlemsstaterne ikke længere selv træffe afgørelse om en studerendes *første* ansættelsesforhold. Såfremt det endvidere antages, at artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 er anvendelig, ville det resultere i, at en tyrkisk studerende får varigt ophold med henblik på at udøve erhvervsmæssig beskæftigelse, og at der ikke tilkommer værtsstaten noget skøn vedrørende spørgsmålet om erhvervsbeskæftigelse og fortsat opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse. Medlemsstaterne henviser i denne forbindelse til, at det eneste arbejdsmarkedspolitiske reguleringsinstrument for så vidt angår tyrkiske studerende og deres eventuelle adgang til arbejdsmarkedet som følge af artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 herefter alene består i nøjere at styre antallet af tyrkiske statsborgere, der får indrejsetilladelse til studieformål, og i givet fald at reducere deres antal betragteligt.

23 — Jf. betragtning 25 til direktiv 2004/114.

24 — Jf. blot Nazli-dommen, anført i fodnote 20, præmis 29, Ertanir-dommen, anført i fodnote 16, præmis 23, og Kus-dommen, anført i fodnote 14, præmis 25.

61. Kommissionen har ligeledes under retsmødet besvaret spørgsmålet om konsekvenserne af et samvirke mellem afgørelse nr. 1/80 og direktiv 2004/114. For så vidt som Kommissionen imidlertid bemærkede, at en beskæftigelse på 10 timer ugentligt ikke kan begrunde status som arbejdstager, kan dens argumentation vedrørende begrebet arbejdstager ikke tages til følge. Også beskæftigelse på 10 timer ugentligt udgør en faktisk og reel beskæftigelse, der ifølge Domstolens definition ikke er af så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement.

62. Spørgsmålet om, hvorvidt det konkrete indrejseformål for de studerende og den omstændighed, at der alene blev meddelt tilladelse til beskæftigelse som et supplement til finansiering af studiet, har betydning for fortolkningen af arbejdstagerbegrebet i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, skal derimod afgøres på grundlag af en fortolkning, der tager hensyn til afgørelsens idé og formål.

63. Domstolen fortolker — som allerede anført — som udgangspunkt begrebet arbejdstager i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 parallelt med de principper, der anerkendes vedrørende artikel 39 EF og artikel 40 EF. I denne forbindelse henviser Domstolen til artikel 12 i associeringsaftalen, hvorefter de kontraherende parter enes om, på grundlag af EØF-traktatens artikel 48, 49 og 50 (nu artikel 39 EF ff.) gradvist indbyrdes at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed [25].

64. Med hensyn til artikel 39 EF har Domstolen fastslået, at det er indholdet af det udførte arbejde, der er afgørende, og ikke begrundelsen for at tage beskæftigelse [26].

65. Domstolen har imidlertid også fastslået, at de principper, der anerkendes i henhold til artikel 39 EF, *i videst muligt omfang* skal overføres på de rettigheder, der indrømmes i afgørelse nr. 1/80 [27]. Hermed har Domstolen allerede antydet, at der skal tages hensyn til såvel idé og formål med artikel 6, stk. 1, som det særlige formål med associeringsaftalen ved fortolkning af afgørelsen [28].

25 — Domstolen henviser i denne forbindelse ligeledes til artikel 36 i den til aftalen knyttede tillægsprotokol, der er undertegnet den 23.11.1970 og indgået ved Rådets forordning (EØF) nr. 2760/72 af 19.12.1972, *Samling af Aftaler Indgået af De Europæiske Fællesskaber*, bind 3, s. 581.

26 — Jf. Levin-dommen, anført i fodnote 6, præmis 21.

27 — Jf. Kurz-dommen, anført i fodnote 5, præmis 30, Nazli-dommen, anført i fodnote 20, præmis 55, Bozkurt-dommen, anført i fodnote 14, præmis 20, og dom af 23.1.1997, sag C-171/95, Tetik, Sml. I, s. 329, præmis 20.

28 — Generaladvokat Geelhoed skelner udtrykkeligt mellem formålet med associeringsaftalen og artikel 39 EF i sit forslag til afgørelse af 12.9.2006 i sag C-16/05, Tum og Dari, der endnu verserer for Domstolen.

66. Domstolen har gentagne gange fastslået, at de rettigheder på beskæftigelsesområdet og den hermed sammenhængende opholdsret, som indrømmes ved artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, har til formål i stigende grad at konsolidere den pågældende persons forhold i værtsmedlemsstaten [29].

67. Det er således hensigten med artikel 6, stk. 1, at en vandrende arbejdstager, der i stigende grad integreres på værtsstatens arbejdsmarked, tilsvarende gradvist opnår mere omfattende opholdsrettigheder. De arbejds- og opholdsrettigheder, der er fastsat i artikel 6, stk. 1, realiserer således en beskyttelse af de berettigede forventninger hos tyrkiske arbejdstagere på medlemsstaternes arbejdsmarked. Jo mere de er integreret på arbejdsmarkedet, jo større er deres behov for planlægning og beskyttelse af deres berettigede forventning til, at deres situation er stabil, og jo mere omfattende er de rettigheder, som indrømmes dem i henhold til artikel 6, stk. 1.

68. En studerende, som er rejst til en medlemsstat med henblik på at studere, og som kun har beskæftigelse som supplement hertil, har imidlertid ikke tilsvarende interesser og beskyttelsesbehov. En studerende har således ikke et tilsvarende behov for beskyttelse af sine berettigede forventninger, planlægning og konsolidering af sin situation i værtsstaten.

69. Ved en formålsfortolkning af afgørelsens artikel 6 skal der følgelig tillige tages hensyn til idé og formål med associeringsaftalen som sådan. En fortolkning af artikel 6, som alene tager hensyn til ordlyden, og som er i strid med associeringsaftalens formål, kan således ikke godtages.

70. I henhold til associeringsaftalens artikel 2, stk. 1, har denne til formål at fremme »en stadig og afbalanceret styrkelse af de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem parterne, under fuldt hensyn til nødvendigheden af at sikre en hurtigere udvikling af Tyrkiets økonomi og en højnelse af beskæftigelsesniveauet og livsvilkårene for det tyrkiske folk«.

71. Heraf følger, at det i en række henseender ville være skadeligt for virkeliggørelsen af disse formål, såfremt studerende, der har bibeskæftigelse, er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, således at de, såfremt de under deres

29 — Jf. blot dom af 10.1.2006, sag C-230/03, Sedef, Sml. I, s. 157, præmis 34, og Tetik-dommen, anført i fodnote 27, præmis 21.

studier har haft arbejde på de betingelser, der er fastsat i artikel 6, stk. 1, i medfør af artikel 6, stk. 1, tredje led, har fri adgang til enhver form for lønnet arbejde efter eget valg efter at have haft lovlig beskæftigelse i fire år.

72. Hovedformålet med at indrømme opholdsret til tyrkiske studenter med henblik på gennemførelse af studier i medlemsstaterne er at sikre »en hurtigere udvikling af Tyrkiets økonomi og en højnelse af beskæftigelsesniveauet og livsvilkårene for det tyrkiske folk« gennem uddannelse af unge tyrkiske akademikere, som efter at have fuldført deres studier anvender og videregiver de kundskaber og kvalifikationer, de har erhvervet, i deres hjemland inden for erhvervsliv, forskning og undervisning, således at det kommer det tyrkiske samfund til gode.

73. Det ville stride mod aftaleparternes fælles formål med associeringsaftalen, såfremt der ved fortolkningen af afgørelsens artikel 6 lægges en forståelse af bestemmelsen til grund, der munder ud i, at studerende, der har finansieret deres studier gennem bibeskæftigelse, forholdsvist uproblematisk får mulighed for et i mange tilfælde attraktivt, fortsat ophold i værtsstaten. I stedet for at vende tilbage til deres hjemland og anvende deres uddannelse der, måtte det ved en sådan fortolkning af bestemmelsen befrygtes, at mange tyrkiske studerende ville benytte muligheden for at blive i værtsstaten og søge beskæftigelse dér. Associeringsaftalens formål om at fremme en hurtigere udvikling af Tyrkiets økonomi og at højne livsvilkårene for det tyrkiske folk, ville hermed blive bragt i fare.

74. Ved fortolkningen af begrebet arbejdstager er en fuldstændig parallel mellem indholdet af dette begreb i artikel 39 EF og artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 derfor udelukket. Tyrkiske statsborgere, som ankommer til en medlemsstat, og som får tilladelse til at have bibeskæftigelse for at finansiere deres studium dér, er ikke omfattet af anvendelsesområdet for artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, heller ikke såfremt deres bibeskæftigelse isoleret betragtet opfylder alle kriterierne i arbejdstagerbegrebet for så vidt angår artikel 39 EF.

75. Dette fortolkningsresultat har ud fra yderligere betragtninger positive konsekvenser, såvel for de berørte tyrkiske studerende, som med hensyn til associeringsaftalens formål under ét. Da en eventuel begrænsning af antallet af studerende ikke er nødvendig ud fra arbejdsmarkedspolitiske betragtninger, vil et større antal tyrkiske studerende have mulighed for at studere i

en medlemsstat. Muligheden for at kunne arbejde i videre omfang ved siden af studiet, og følgelig muligheden for selv at kunne finansiere studier i værtsstaten, sikrer, at det ikke alene er studerende fra velstillede familier, der kan få adgang til at studere i medlemsstaterne.

76. Domstolens praksis, hvorefter tidsfrister fastsat af medlemsstaterne eller erklæringer afgivet af arbejdstageren ved indrejsen om, at han vil udrejse efter en vis periode, er uden betydning for så vidt angår artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, er ikke til hinder for den anførte fortolkning. Domstolen har korrekt anført, at anvendelsesområdet for artikel 6 ville blive underlagt medlemsstaternes vilkårlige skøn, såfremt de nævnte frister eller erklæringer får betydning for, hvorvidt artikel 6 kan finde anvendelse. Den foreliggende situation er imidlertid en anden, idet — som den nederlandske regering med rette har anført — studerendes ophold pr. definition er begrænset til studietiden, således at en tidsbegrænsning på inden måde er knyttet til de perioder, der fremgår af artikel 6.

77. Heller ikke de afgørelser, hvori Domstolen fastslog, at medlemsstaterne under visse omstændigheder ikke måtte nægte forlængelse af arbejds- eller opholdstilladelser med den begrundelse, at der var blevet meddelt tilladelse til indrejse og ophold af andre grunde end for at tage lønnet beskæftigelse [30], er i strid med den her anførte fortolkning. Der kan nemlig ikke udledes et generelt princip af Domstolens betragtninger vedrørende disse — andre — omstændigheder om, at formålet med den oprindeligt meddelte indrejse- og arbejdstilladelse uden undtagelse er uden betydning. Domstolen har derimod i sin praksis, hvorefter principperne vedrørende artikel 39 EF *i videst muligt omfang* skal anvendes analogt ved fortolkningen af afgørelsen, netop givet udtryk for, at der i stedet for en skematisk generalisering skal foretages en vurdering af de konkrete omstændigheder.

78. En af de påkendte sager angik eksempelvis en tyrkisk arbejdstager, der havde fået indrejse- og arbejdstilladelse i en medlemsstat med henblik på at opnå erhvervserfaring i moderselskabet for hans tyrkiske arbejdsgiver [31]. Til forskel fra omstændighederne i den foreliggende sag, hvor formålet med indrejsen var at studere, indrejste arbejdstageren netop med henblik på erhvervsmæssig beskæftigelse, således at der alene skulle tages stilling til spørgsmålet om, hvilken betydning der skulle tillægges begrundelsen for den erhvervsmæssige beskæftigelse. For så vidt som Domstolen ikke har tillagt begrundelsen for det første beskæftigelsesforhold betydning, kan der ikke drages konklusioner vedrørende de foreliggende omstændigheder på grundlag af denne afgørelse.

30 — Jf. Günaydin-dommen, anført i fodnote 18, præmis 52, Kus-dommen, anført i fodnote 14, præmis 52, og Kurzdommen, anført i fodnote 5, præmis 56.

31 — Günaydin-dommen, anført i fodnote 18.

79. I en anden sag havde en tyrkisk statsborger fået meddelt indrejsetilladelse med henblik på at indgå ægteskab; efter at være blevet skilt anmodede den pågældende om forlængelse af sin opholds- og arbejdstilladelse [32]. Selv om Domstolen under disse omstændigheder fastholdt, at forlængelse ikke må nægtes med henvisning til, at der var blevet meddelt indrejsetilladelse med en anden begrundelse end for at tage lønnet beskæftigelse, kan der ikke drages konklusioner vedrørende de foreliggende omstændigheder på grundlag af denne afgørelse. Indrejse med henblik på indgåelse af ægteskab kan ikke sammenlignes med indrejse med henblik på at studere, allerede fordi indrejse med henblik på indgåelse af ægteskab pr. definition ikke er tænkt som et tidsbegrænset ophold, men derimod snarere tager sigte på at være permanent og følgelig giver anledning til en tilsvarende beskyttelsesværdig berettiget forventning. Indrejse med henblik på indgåelse af ægteskab kan derfor ikke sammenlignes med indrejse med henblik på at studere, hvorfor en ligebehandling for så vidt angår artikel 6 følgelig på ingen måde er tilsagt.

80. I Kurz-sagen blev der endelig meddelt indrejsetilladelse med henblik på gennemførelse af en lærlingeuddannelse som gas- og vandinstallatør [33]. Kun ved en første betragtning synes denne situation at have en vis lighed med indrejse med henblik på at studere, idet indrejsen i begge tilfælde har uddannelsesformål for øje. Den afgørende forskel mellem de to uddannelsesformer, hvilken også begrunder en forskellig relevans for så vidt angår det oprindelige indrejseformål, henholdsvis ved afgørelsen om forlængelse af opholdet og anvendelsen af artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, er den nære forbindelse mellem faglig uddannelse og erhvervsmæssig beskæftigelse, der — navnlig som følge af erhvervspraktikkens store betydning og uddannelsesforløbets opbygning — i sidste instans lader den faglige uddannelse fremtræde som en del af arbejdslivet: Indrejse med henblik på en erhvervsuddannelse udgør i sidste instans indrejse med henblik på at tage beskæftigelse. Denne situation er følgelig ikke sammenlignelig med en indrejse med henblik på at studere for så vidt angår anvendelse af artikel 6.

81. Noget andet resultat følger heller ikke af Domstolens dom i Eroglu-sagen [34], der angik opholdsret i henhold til artikel 7, stk. 2, i afgørelse nr. 1/80. Artikel 7, stk. 2, giver tyrkiske arbejdstageres børn, der har gennemført en erhvervsuddannelse i værtslandet, ret til uafhængigt af varigheden af deres ophold i medlemsstaten at modtage ethvert tilbud om beskæftigelse i den pågældende medlemsstat, forudsat at en af forældrene har været lovligt beskæftiget i denne stat i mindst tre år. For så vidt som Domstolen i denne afgørelse udtrykkeligt bekræfter, at det ikke er relevant for denne rettighed, med hvilket formål den pågældende har fået meddelt indrejse- og opholdstilladelse, tager dette i fornødent omfang hensyn til formålet med henholdsvis artikel 7, stk. 2, og associeringsaftalen, nemlig at skabe sikkerhed, pålidelighed og stabilitet for familier til tyrkiske arbejdstagere, der har

32 — Kus-dommen, anført i fodnote 14.

33 — Kurz-dommen, anført i fodnote 5.

34 — Dom af 5.10.1994, sag C-355/93, Eroglu, Sml. I, s. 5113.

erhvervsmæssig beskæftigelse i et værtsland. Artikel 7, stk. 2, vedrører således den særlige situation for børn af tyrkiske arbejdstagere, der har afsluttet en erhvervsmæssig uddannelse i værtslandet. I denne forbindelse ville det ikke være foreneligt med de netop anførte formål alene at indrømme personer, som oprindeligt har fået meddelt indrejsetilladelse med henblik på familiesammenføring, ret til fortsat ophold, men ikke personer, som har fået meddelt en sådan tilladelse med henblik på at studere. Der findes netop ikke en tilsvarende interesse, som bevirker, at det oprindelige formål med indrejsen forekommer irrelevant, med hensyn til den generelle bestemmelse i artikel 6, stk. 1. Domstolens praksis vedrørende artikel 7, stk. 2, er følgelig ikke til hinder for, at der i relation til artikel 6, stk. 1, tages hensyn til formålet med indrejsen.

2. Au pair-ansatte

82. Der skal endelig tages stilling til spørgsmålet om, hvorvidt der tillige ved indrejse med henblik på ansættelse som au pair, der — som allerede nævnt — i det konkrete tilfælde typisk opfylder betingelserne med hensyn til arbejdstagerbegrebet i artikel 39 EF, skal ske en formålsbetinget begrænsning af arbejdstagerbegrebet i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80.

83. Der ses ikke — til forskel fra indrejse med henblik på at studere — under hensyn til associeringsaftalens idé og formål at være begrundelse for en anden fortolkning af arbejdstagerbegrebet i artikel 39 EF. En ansættelse som au pair udgør derimod i og for sig en erhvervsmæssig ansættelse. At en bestemt begrundelse for at tiltræde en sådan erhvervsbeskæftigelse ikke har indflydelse på status som arbejdstager i relation til artikel 6, har Domstolen — som allerede anført — redegjort for i Kurz- og Günaydin-dommene, der vedrører henholdsvis lærlingeuddannelse og opnåelse af erhvervserfaring i moderselskabet i udlandet. Den omstændighed, at et ophold som au pair især skal bibringe kulturel forståelse og uddybe sprogkundskaber, kan derfor ikke være af betydning for en status som arbejdstager.

84. Der er heller ikke grund til at frygte, at denne status eventuelt i relation til bestemmelsen i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80 kan have negative virkninger for den kulturudveksling, som associeringsaftalen har for øje som følge af medlemsstaternes tidsbegrænsning af au pair-ansættelser til højst ét år. Formålene med et au pair-ophold er ifølge selve den grundlæggende idé med au pair-ansættelser normalt opfyldt under et ophold, der er begrænset til ét års varighed.

F — *Foreløbig konklusion*

85. En tyrkisk statsborger, som er indrejst i en medlemsstat med henblik på at gennemføre et studium, og som desuden har erhvervsmæssig beskæftigelse for at finansiere studiet, er ikke omfattet af anvendelsesområdet for artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80. Indrejse med henblik på en au pair-ansættelse fører derimod ikke til, at artikel 6, stk. 1, er uanvendelig.

VI — Forslag til afgørelse

86. På ovenstående baggrund foreslår jeg Domstolen at besvare de af Court of Appeal forelagte spørgsmål således:

»1) En tyrkisk statsborger, der fik indrejsetilladelse i en medlemsstat med henblik på ansættelse som »au pair«, er tilknyttet det lovlige arbejdsmarked og er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, såfremt den pågældende udøver en faktisk og reel beskæftigelse for en anden efter dennes anvisninger, og som modydelse herfor modtager en godtgørelse.

2) En tyrkisk statsborger, som fik indrejsetilladelse i en medlemsstat med henblik på at studere i dette land, og som har beskæftigelse ved siden af studiet, er ikke omfattet af anvendelsesområdet for artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80.«